

A FÉSZEKHAGYÓ

szükségem lett volna erre a nyárra, szükségem, hogy az elásott tojást megtaláljam, amelyből madárnyi madár bújt volna elő, de nincs már szükségem az édes-tojóra, a halk csipogásra,

mert kell az egyszerű repülés, nem lehetek fészked. nincs ideje költésnek, nincs ideje az ősz-öregnek, a nap ízű nyálnak, amit apró csőrök várnak, tátognak és tátognak, míg

elszárad a nádas, de mégis: szükségem van az elszáradt falevélrakásra, a hosszú repülés után legyen hova lehullani, pattanni, mint egy *mókus ejtett*-makknak, elférjen a tél is.

ALTATÓ, KISLÁNYOKNAK

fél a lány, fél és harmat gyenge.
semmi sem jó, ülve alszik el.
Petinek hívja magát, azt hiszi
nincs benne semmi báj,

mi több, elszendereg, de jaj,
hát izgalmában bepisilt, sír,
mint a kisfiú, ki ügyetlen, ha
sírni kell, kéjes az arcán a

vigyor, mert örül, hisz miért
ne, ha egyszer végre rá
emlékeztetem, azt mondja,
fogjam meg derekát és

addig rázzam, amíg el nem
ájul, álomországba száll
rózsaszínen innen és túl,
nem lát mást csak két fiút.

bölcső a testem, fiús lepel
van rajta, pedig egy kislány
alszik el bennem, akit oly
gyakran gyötrök e dallal.